

en halv Snes Personer, baade Damer og Herrer, som han næsten alle kendte.

Virkningen af hans Tilsynekomst svarede ogsaa temmelig nøje til Forventningen. Det livlige Selskab, der havde været meget højrøstet, da han kom, stirrede pludselig stumt og ubevægeligt frem for sig som en Panoptikonsgruppe.

Der var selveste Karl May, sort og lodden som en Pudel, og ved Siden af ham Lejf Knudsen, hans bedste Ven i Ungdommens Dage. Desuden Billedhuggeren Oluf Bøjesen med sine to Kærester og hans egen gamle Model Susse Frederiksen med tykke Frants Møller.

Ved Synet af den sidste strammedes uvilkaarligt hans Smilebaand. Den uheldige Digter, hvem Musen saa tidlig var bleven utro, var nemlig Medarbejder ved det lille Eftermiddagsblad, der havde haft Bemærkningen om hans dalende Stjerne. Ved nu at se ham fik Karsten From straks den Tanke, at det muligvis var ham, der var den skyldige. I Lighed med saa mangen anden Literaturens og Kunstens Hanrej optraadte Frants Møller ofte som kritisk Bussemand for at hævne sig paa sine lykkeligere Medbejlere, og det var ikke alene Parnasset, han berendte med sine Horn, ogsaa Billedkunstens Dyrkere led ofte en ilde Medfart, naar de havde været saa uheldige at vække hans Misundelse.